

Publicerad 2006-03-27 23:52 av Ensamma mamman

En rannsakan om allt gammalt.. som bara behöver ut

Alla stenar jag kastar går rakt igenom för det är bara askan kvar, men den svider

[Du är borta nu
finns inte längre kvar i mitt liv
men skuggorna du har kastat i min framtid
går inte sopa undan
så lätt]

Jag skriker åt alla de mörka ränderna
när de piskar mina kinder
försöker slå dem ifrån mig
men de sitter kvar
som tentakler från alla hårda smällar

[Du plågar mig ännu och jag hatar dig]

Jag vill så gärna våga tro på allt som händer
att jag är fin
har vackra ögon som uttrycker vad jag känner
som glittrar
och att mina födslar inte ärrat min kropp
till oattraktion
jag vill så gärna
och försöker så hårt

Men om jag blundar är han där i sin frånvaro
med sina ord
sina hårda knutna händer
och jag vet med ens
att jag är helt utan värde
förbrukad
som ett par skitiga arbetshandskar
duger bara för en stunds värme
men i övrigt värdelösa

Men du är den bästa jag har haft vid min sida
jag vill tro på alla fina ord
du är så söt
så snäll och duktig

underbar
och du duger för den du är
du är min
och jag vill ha dig

Jag vill så gärna tro

Men han finns där i kulisserna utom räckhåll
och alla stenar jag kastar träffar bara skuggorna
av alla ord
vars betydelse han gjort till min existens
en varelse
så fullkomligt äcklande och värdelös

Jag vill så gärna lapa i mig alla vackra adjektiv
som du strör runt mina fötter
och jag förlorar mig i dem gång på gång
men så plötsligt
smyger sig tvivlet fram igen
och den omisskännliga genomskinligheten skymtar
där jag vill försvinna

Han finns inte längre i mitt liv
men han har lämnat sina skuggor
vars ränder piskar mina kinder till tårar

[och som jag hoppas att jag kan bli fri]

du lindrar rappen och slagen från allt gammalt
när du ser mig i ögonen och ler
för visst kan man känna godhet när man ser den
och låta hjärtat helas
om man bara vågar tro att den finns

jag vill tro att den finns i dig
och att skuggor förtvinar när ljuset vaknar

jag vill för jag känner så starkt
men är rädd
för att hans skuggor även ska rasera det här
och jag åter falla baklänges

med huvudet mot asfalten
och tårar i mina ögon

jag vill bara inte gråta mer
inte bli så trasig
för då måste jag börja klättra igen
och jag har inga naglar kvar

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ensamma mamman med Poeter.se id #5202 innehar upphovsrätten